בס"ד
"הדף היומי לתולדותינו"

יום **א**', י"**ג** ב**שבט** תשס"ה (**23** ב**ינואר**)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שבוע שמח ושבוע טוב!

בפרשת השבוע, פר' "**בשלח**", שאותה קראנו בתורה אתמול בשבת, למדים אנו על נסיונו של פרעה "לחזור בו", לעצור את יציאת בני ישראל מארצו, ולהחזירם למצרים. בשלב "שיא המתח" עמדו בני ישראל עם הים – ים סוף – לפניהם והמצרים הרודפים אותם מאחור. על-אף שהיו בצרה אחת, נתחלקו ביניהם הדעות: היו שאמרו שיש להתפלל להצלה מה', אחרים אמרו שעליהם להילחם במצרים, תגובה אחרת היתה שיש להיכנע ולחזור, ועוד. משה מצליח להרגיע אותנו באומרו, **"ה' יילחם לכם ואתם תחרישון."** [שמות י"ד 14] ה' למעשה דרש רק דבר אחד מעם ישראל – **"ויאמר ה' אל משה, מה תצעק אלי? דבר אל בני ישראל ויסעו."** [שם שם 15] העם נכנס לתוך גלי ים סוף ומתחיל לעבור. אז ה' מייבש את קרקע הים, **"ויבואו בני ישראל בתוך הים ביבשה."** [שם שם 16] בהודיה לנס גלוי זה, בני ישראל פורצים בשירה, **"אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת לה' ויאמרו לאמור..."** [שם ט"ו 1] לאחר שעה נשגבת זו, שעה של התרוממות ורגשי אחדות, העם ממשיך בדרכו לתוך מדבר. את מצרים ואת המצרים לא יראו שוב. אך הנסיונות לא נסתיימו. העם תובע ממשה מים ולחם – ומקבלים: מים מלמטה בבאר הניסי שבזכות מרים הנביאה לוותה אותם כל שנות נדודיהם במדבר, ולחם מלמעלה – מתנת ה**מן** מן השמיים. וזאת, בניגוד לדרך הטבע, בה אנו מקבלים מים מלמעלה – גשם, ולחם מן הארץ.

משה רבינו, בהנחיה כללית לעם על "הוראות שימוש" של לחם זה, אומר: **"זה הדבר אשר ציוה ה', ליקטו ממנו איש לפי אכלו, עומר לגולגולת מספר נפשותיכם, איש אשר באוהלו תיקחו."** [שם ט"ז 16]

כל אות בתורה היא אות קדושה. ידוע לנו שאם אף אות אחת חסרה או כתובה לא נכון או מיותרת, כל התורה כולה פסולה. מה שנכון לגבי אות, על אחת כמה וכמה לגבי פסוק. עם זאת, הפסוק הנ"ל הוא ייחודי מכל פסוק אחר בתורה – בו נמצאת, לפחות פעם אחת, כל אות ואות מ-כ"ב אותיות האלף-בית שלנו. כל אות מהווה כח מסויים. העולם נברא על-פי האותיות הללו, דבר שלמדנו ב"מסע החודשי לחקר האותיות" שעשינו על גבי ה'דף' לפני כשנתיים. כחות אלו מופיעים ביחד בפסוק אחד – בפסוק הזה. התורה משזרת ומקשרת אותם ביחד. היא אינה משמיטה אף אחת מהאותיות, היא אינה "מתעלמת" מאף אחד מהכוחות. כולם צריכים להיות ביחד ולפעול ביחד. כנראה, הנסיון בקריעת ים סוף לימד אותנו את הלקח הזה – דעות שונות – בוודאי. אדרבא! כל אחד חייב להביע ולהציג את עמדתו. אך, במעשה, פועלים ביחד. מכל הנסיונות שהעם עמד בפניהם, אולי זהו הנסיון הקשה מכל. לרתום את כוחות האותיות ביחד בפסוק אחד – הוא כמו לרתום את כוחות בני ישראל לעם אחד. כמו בימים ההם, כן בזמן הזה. אולי נוכל ללמוד מ- 7 המינים שארץ-ישראל נשתבחת בהם: **חיטה**, **שעורה**, **זית**, **תמר**, **גפן**, **תאנה** ו**רימון**. כל אחד מפירות אלה זקוק לתנאי אקלים מסויימים. לא אקלים של אחד דומה לאקלים של

"לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה, תבל ויושבי בה." [תהלים כ"ד 1]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום <u>ראשון</u> בשבת
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום **א**', **י"ג** ב**שבט** תשס"ה (**23** ב**ינואר**)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

השני. ואולם – כולם משתרשים באדמת ארץ הקודש וגדלים לתפארת. ארץ זו היא קטנה, לא היה צפוי שכולם ימצאו "בית" כאן, והנה...! **"כי האדם** [הוא] **עץ השדה..."** [דברים כ' 19]

"לדוד מזמור, לה' הארץ ומלואה, תבל ויושבי בה." [תהלים כ"ד 1]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום <u>ראשון</u> בשבת
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל